பெரியார் வழியில் தமிழ் மானம் காத்திடுவோம்!

முத்தமிழறிஞர் கலைஞர்

பகுத்தறிவுக் கொள்கைகளால் தமிழ்ச் சமுதாயத்தை உயிர்த்தெழச் செய்த சமூக அறிவியல் மேதை தந்தை பெரியார் அவர்கள் வாழ்ந்த காலம் 94 ஆண்டுகள் 3 மாதங்கள். 7 நாட்கள். அவர் மறைந்து இன்று ஏறக்குறைய 41 ஆண்டுகள் ஓடிவிட்டன.

இன்று பெரியாரின் 136வது பிறந்தநாள் விழா கொண்டாடப்படுகிறது. இதனையொட்டி வழக்கம்போல, விடுதலை சிறப்பு மலர் வெளியிட்டு பெரியார் அவர்களின் புகழ்பாடி, சமுதாயத்தைத் திருத்தித் திசைகாட்டும் கருத்து களை நினைவூட்டும் திருப்பணியில் தொடர்ந்து வரலாறு படைத்து வரும் எனது ஆருயிர் இளவல் தமிழர் தலைவர் கி.வீரமணி அவர்களை உளமாரப் பாராட்டுகிறேன்.

இன்றைய நிலையில் ஏறத்தாழ 50 வயது உடையவர்கள் பெரியாரைப் பற்றி முழுமையாக அறிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. குறிப்பாக இன்றைய இளைஞர்களுக்கு, மாணவ சமுதாயத்திற்குப் பெரியார் யார் என்பது தெரியாது. நாம் பெரியாரைப் பற்றி எடுத்துரைக்கிறோம், விழா எடுக்கிறோம் கொண்டாடுகிறோம், புத்தகங்கள் வெளியிடுகிறோம். ஆனாலும் அவரைக் காணாதவர்கள், அவர் உரைகளைக் கேளாதவர்கள், அவரை முழுமையாக அறியாதவர்கள் பெருவாரியாக வாழ்கிறார்கள். எனினும் அவர்கள் பெரியாரின் உழைப்பால். தொண்டுகளால் விளைந்த அறிவுப் பயிர்களை நுகர்ந்து நனி நாகரிகம் அடைந்து வருகிறார்கள். பெரியாருடைய உழைப்பின் பயனை அனுபவித்து சமூகத்தில் உரிமைகளைப் பெற்று உயர்ந்த நிலையை அடைந்துள்ளனர்; தொடர்ந்து இன்றும் அடைந்து வருகின்றனர்.

இன்றைக்கு 60, 70 ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழகத்தில் சாதிப்பாகுபாடுகள் தலை விரித் தாடின. ஆதிக்க சாதியார் தாழ்த்தப்பட்ட, பிற்படுத்தப்பட்ட, மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட உழைப்பாளி மக்களை அடக்கி ஒடுக்கி வந்தனர். சில குறிப்பிட்ட பிரிவு மக்கள் தெருவில் நடக்கக் கூடாது. காலில் செருப்பு அணியக் கூடாது. ஓட்டல்களில் உள்ளே சென்று உட்கார்ந்து சாப்பிடக்கூடாது. தேநீர்க் கடைகளில் அவர்கள் சாப்பிட தனிக்குவளை வைக்கப்பட்டிருக்கும். அதிலும் வெளியில் நின்றபடியேதான் சாப்பிட முடியும் கல்விச் சாலைகளில் அவர்களுக்கு இடமில்லை. கோவில்களில் நுழையக்கூடாது. அவர்களை யாரும் தொட்டுவிடக்கூடாது. அவர்கள் தீண்டத்தகாதவர்கள் என்ற நிலை இருந்தது.

இன்று அவர்கள் எங்கும் நடக்கலாம், காலில் செருப்பு அணியலாம். சட்டை, பேண்ட் அணியலாம். ஓட்டலில் மற்றவர்களுடன் உட்கார்ந்து சாப்பிடலாம். எங்கும் எதற்கும் தடையில்லை. உயர்கல்வி உட்பட எவ்வகைக் கல்வியிலும் அவர்களுக்குத் தனி இடஒதுக்கீடு உண்டு.

பெண்கள் மேல் சட்டை அணியக் கூடாது. ஊர்க்குளத்தில், கிணற்றில் தண்ணீர் எடுக்கக் கூடாது. அவர்களுக்குக் கல்வி கற்க வாய்ப்பில்லை. சிறுமிகளாக இருக்கும் போதே திருமணம்; தாலி கட்டிய சிறுவன் இறந்தால் மறுமணம் கூடாது. சாகும் வரை விதவைக் கோலம்தான். அவர்களுக்கு எந்த உரிமையும் இல்லை. தாய், தந்தையர் சொத்தில் கூட உரிமை இல்லை.

இன்று பெண்களுக்குக் கல்வி உரிமை உண்டு: அரசுப் பணிகளில் தி.மு. கழக ஆட்சியில் வழங்கப்பட்ட 30 சதவீதம் இடஒதுக்கீடு உண்டு; உள்ளாட்சிப் பதவிகளில் 33 சதவீத இடஒதுக்கீடு உண்டு மூதாதையர் சொத்தில் முழு உரிமை உண்டு.

போலீஸ் வேலை உட்பட சாதாரண ஏவலர் முதல் தலைமைச் செயலாளர் வரை எந்தப் பதவியையும் அவர்கள் அடைய முடியும். மனதுக்குப் பிடித்தவனை மணம் செய்து கொள்ளலாம்.

பிடிக்காதவனை மணவிலக்கு செய்துவிட்டு வேறு ஒருவரை மறுமணம் செய்து கொள்ளலாம்; விதவைப் பெண்களும் மறுமணம் செய்து கொள்ளலாம். எந்த ஒரு சொத்தையும் வாங்கலாம். விற்கலாம் என்பன போன்ற உரிமைகளை இன்று பெற்று ஆண்களும் பெண்களும் சரிநிகர் சமானமாக வாழ்கிறார்கள்.

தமிழர்கள் வாழ்வில் காலம் காலமாய்ப் படிந்து கிடந்த இருளை அகற்றி, அவர்களின் முன்னேற்றத்திற்கு ஒளிமயமான வாழ்வுக்கு வழிகாட்டியவர் தந்தை பெரியார் அல்லவா; அவரது வழிவந்த அண்ணா அவர்களும், அவரைத் தொடர்ந்து திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் ஆட்சிப் பீடம் ஏறி உருவாக்கிய சுயமரியாதைத் திருமணச் சட்டம். இடஒதுக்கீடு சட்டங்கள், மகளி ருக்கான சொத்துரிமைச் சட்டம், நில உச்சவரம்புச் சட்டம், குடியிருப்பு மனை அனுபோகதாரர்கள் உரிமைச் சட்டம். கலப்புத் திருமணத் திட்டம். பெரியார் நினைவு சமத்துவபுரத் திட்டம் போன்ற பல்வேறு திட்டங்கள் அல்லவா என்பதை இன்றைய தலைமுறை தெளிவாக அறிந்து கொள்வதன் மூலம் தான் பெரியார் புகழ் பரவவும் நிலைத்து நிற்கவும் முடியும்!

பெரியார் காண விரும்பிய சமத்துவ சமுதாயம் நிலை பெற முடியும்!

1972ஆம் ஆண்டு; அப்போது கழக ஆட்சிக் காலம். தந்தை பெரியார் அவர்கள் தமது 94ஆவது பிறந்தநாள் விழா விடுதலை மலரில் எழுதியுள்ள செய்தி, இன்று எண்ணிப் பார்க்க வேண்டிய ஒன்றாகிறது. அதாவது, அவர்தம் 94ஆவது வயதில்,

“என் உடல் நிலைமை மிக மோசமாகி விட்டது. நினைவு சரியாக இல்லை. மறதி அதிகம். கண். காது சரியாக இல்லை, கால்கள் நடக்கவே முடிவதில்லை. அசதி அதிகம்.

இப்படிப்பட்ட நிலையிலும் சற்று மகிழ்ச்சி உற்சாகம் கொள்ளுகிறேன் என்றால் இன்று நமக்கு வாய்த்திருக்கும் தி.மு.க. ஆட்சிப் பணிகளால் தான்.

ஏதாவது பொல்லாத வாய்ப்பால் இப்போதைய இந்த தி.மு.க. ஆட்சிக்கு ஏதாவது மாறுதல் காலம் ஏற்பட்டால் வேறு எந்த ஆட்சி வரும். அதன் பலன் என்ன ஆகும் என்பவைகளைச் சிந்தித்தால் பெரும் பயம் ஏற்படுகிறது”. என்று எழுதியிருந்தார்.

நன்றி :

தந்தை பெரியார் 136 ஆம் ஆண்டு பிறந்த நாள் மலர் 2014, (விடுதலை)

தமிழர்களுக்கு மொழிப் போராட்டம் எவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது?

மொழிப் போராட்டம். கலாச்சாரப் போராட்டத்தின் ஒரு பகுதிதானேயொழிய, முழுப் போராட்டமாகவோ.முடிவான போராட்டமாகவோ ஆகி விடாது. சட்டம், சாஸ்திரம். சமுதாயம். சம்பிரதாயப் பழக்க வழக்கங்கள். புராணங்கள், இதிகாசங் கள் இவை எல்லாவற்றிலுமே நம் இழிவு. நிலை நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. எனவே. இவை எல்லாவற்றிலி ருந்தும் நம் இழிவு நீக்கமடைந்தாக வேண்டும். மொழியில் மேம்பாடும். வெற்றியும் பெற்றுவிடுவதாலேயே நமது இழிவும். இழிவுக்கு ஆதாரமான கலாசாரமும் ஒழிந்து விடாது. மேலும். இவ்விழிவால் அவதிப்படுபவர்கள் தமிழ் மொழி பேசுபவர்கள் தமிழர்கள் என்பவர்கள் மாத்திரமல்லாமல்;. சென்னை மாகாணத்தில் மட்டுமல்லாமல், இந்தியாவின் மற்ற மாகாணங்களிலும், அதாவது வேறு பல மொழிகள் பேசும் மக்கள் உள்ள வங்காளம். பீகார், பம்பாய், மகாராஷ்டிரா முதலிய மாகாணங்களிலும் இருக்கிறார்கள்.

அங்குள்ள தாழ்த்தப்பட்ட தோழர்களும். தம்மைத் திராவிடர்கள் என்றுதான் கூறிக் கொள்கிறார்கள். உண்மையில் அவர்களும் திராவிடர்கள்தான்!

இவர்கள் எல்லோருமே இன்றில்லையானாலும் நாளை நிச்சயம் ஆரியத்தை எதிர்க்க, அதற்காக புரட்சி செய்ய ஒன்று படப் போவது நிச்சயம். எனவேதான் நாம் பல எதிர்ப்புகளுக் கிடையேயும்,

“திராவிடர் கழகம்” என்கிற பேராலேயே தொடர்ந்து பாடுபட்டு வருகிறோம்.

- தந்தை பெரியார்

பெண் ஏன் அடிமையானாள்?

பெண்களின் வாழ்வாதாரத்தை தோலுரித்துக் காட்டும் இப்புத்தகம் ஒவ்வொரு பெண்களும் அல்ல ஒவ்வொரு ஆண்களும் படித்திட வேண்டிய புத்தகம்.

பெண்களின் நிலை அன்றும் சரி இன்றும் சரி எப்படி நடத்தப் படுகிறார்கள் என்பதையும் இப் புத்தகம் தோலுரித்து காட்டுகிறது.

பெண்களுக்காகவே எழுதப்பட்டது என்று எண்ணிவிட வேண்டாம். பெண்கள் இந்த சமுதாயத்தில் எப்படி நடத்தப் படுகிறார்கள் என்பதை மிக ஆணித்தரமாக எழுதியுள்ளார் தந்தை பெரியார் அவர்கள்.

இப்புத்தகத்தின் சாராம்சம் என்ன என்பது தந்தை பெரியார் அவர்களின் முகவுரை ஒன்றே போதும்.

இதோ தந்தை பெரியார் அவர்களின் முகவுரை:

பெண் ஏன் அடிமையானாள்?” என்னும் இப்புத்தகத்தில் கண்ட விஷயங்களுக்குப் பிரசுரிப்போரின் விருப்பப்படி முகவுரை என்று சில வரிகளாவது எழுதவேண்டியது அவசியமென்றே கருதுகிறோம். ஏனெனில், இதில் கண்ட விஷயங்கள் இதுவரை மக்களிடையே இருந்து வருகின்ற உணர்ச்சிகளுக்கும், ஆதாரங்களுக்கும், மனித சமூகக் கட்டுப்பாடு. ஒழுக்கம். ஆசாரம், மதக்கொள்கை, சாஸ்திர - விதி என்பனவாகியவற்றிற்கும் பெரிதும் முரணாக வும், புரட்சித்தன்மை போன்ற தலைகீழ் மாறுபாடான அபிப்பிராயங்கள் கொண்டதாகவும் சாதாரண மக்களுக்குக் காணப்படுமாதலால், இப்படிப்பட்ட மக்களிடம் வெறும் நியாய உறுதியையும், பகுத்தறிவு உறுதியையும் கொண்டு ஒரு விஷயத்தை மெய்ப்பித்துப் புகுத்திவிடலாம் என்று எண்ணிவிட முடியாது. மேலும் ஒரு அபிப்பிராயமானது எவ்வளவு நியாயமானதானாலும், பகுத்தறிவுக்கும், ஆராய்ச்சிக்கும் விளங்க முடிந்த உண்மையானாலும், பழக்க வழக்கத்தைச் சொல்லியோ, சாஸ்திர ஆதாரத்தைச் சொல்லியோ, மதக் கொள்கையைச் சொல்லியோ வெகு சுலபத்தில் யாரும் ஒரு சிறு பகுத்தறிவு ஞானமோ, நடுநிலை லட்சியமோ இல்லாது ஆட்சேபித்து மறுப்புக்கூறி, அதற்குப் பழிப்பை உண்டாக்கிவிடலாம் என்பதோடு, அம்மறுப்புகளையும். பழிப்புகளையும் ஏற்றுக் கொள்ளும்படியாய் பாமர மக்களைச் சுலபத்தில் செய்துவிடலாம். ஆதலால். இதற்குத் தக்க சமாதானம் சொல்லி மெய்ப்பிக்க வேண்டியிருக்கிறது. எனவே, அதற்காக முகவுரை என்னும் பேரால் சில வரிகளை எழுதுகிறோம்.

இப்புத்தகத்தில் முதலாவது அத்தியாயமாகிய கற்பு என்னும் விஷயத்தின் முக்கியக் கருத்தெல்லாம் மக்கள் ஆண் - பெண் என்ற இரு சாராரில் பெண்களுக்கு மாத்திரமே அது கற்பு வலியுறுத்தப்பட்டிருக்கிறதென்றும், இவ்வலியு றுத்தலே பெண்ணை அடிமையாக்குவதற்குப் பெரிதும் காரணமாய் வந்திருக்கிறதென்றும். ஆண் - பெண் இருவரும் சரிசமமான சுதந்திரத்துடன் வாழவேண்டும் என்கிற நிலைமை ஏற்படவேண்டுமானால், மேற்கண்ட கற்பு என்பதன் அடிப்படையான லட்சியமும், கொள்கையும் மாற்றப்பட்டு அது விஷயத்தில் ஆண், பெண் இருவருக்கும் ஒன்று போன்ற நீதி ஏற்படுத்தவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துவதாகும்.

இரண்டாவது அத்தியாயமான “வள்ளுவரும் கற்பும்’ என்னும் அத்தியாயத்தின் நோக்கமென்னவென்றால், நீதி நூல்கள் என்பவைகள் எப்படிப்பட்ட பெரியோர்களால் எழுதப்பட்டவைகள் என்றாலும் அவை அக்கால நிலையையும், எழுதப்பட்ட கூட்டத்தின் சவுகரியங்களையும் அனுசரித்து எழுதப்பட்டதென்றும், மற்றும் ஒரு நீதியானது எக்காலத்தும் எல்லாத் தேசத்திற்கும். எல்லாக் கூட்டத்தாருக்கும் சவுகரியமாகவும், பொதுவாயும் இருக்கும்படியாக எழுத முடியாதென்றும், ஆதலால் எந்தக் கொள்கையும் எக்காலத்தும், எல்லாத் தேசத்திற்கும், எல்லோருக்கும் சவுகரியமாயிருக்குமென்றும் கருதி, கண்மூடித்தனமாய், குரங்குப் பிடிவாதமாய்ப் பின்பற்றக் கூடாது என்றும் வலியுறுத்த எழுதப்பட்டதாகும்.

மூன்றாவது அத்தியாயமான ‘காதல்’ என்பது ஒரு தெய்வீகச் சக்தியால் ஏற்பட்டதென்றும். அது என்றும் மாற்றப்பட முடியாத தென்றும், ஆதலால் ஒரு தடவை காதல் என்பது ஏற்பட்டுவிட்டால், எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் பிறகு அதை மாற்றிக் கொள்ளக் கூடாதென்றும் சொல்லப்படும் நிர்ப்பந்தக் காதலைப் பொய்யென்று எடுத்துக்காட்டவும். காதல் என்பது ஒரு ஆசையென்றும். அந்த ஆசை ஏற்படவும் மறைந்து போகவுமான தன்மை கொண்டதென்றும்,அதுவும் ஆசைப் படுபவர்கள் திருப்தியையும் நலத்தையும், பலத்தையுமே அஸ்திவாரமாய்க் கொண்டதே ஒழிய வேறெதையும் பொறுத்ததல்ல என்றும் எடுத்துக்காட்ட எழுதப்பட்டதாகும்.

நான்காவது அத்தியாயமாகிய ‘கல்யாண விடுதலை’ என்பது அதுபோலவே அதாவது, கல்யாணம் என்பது ஆண் இவர்களுடைய வாழ்க்கை சவுகரியத்திற்கேற்பட்ட ஓர் ஒப்பந்த விழாவே ஒழிய, அதில் எவ்விதத் தெய்வீகத் தன்மை என்பதும் இருக்க நியாயமில்லை என்பதையும், அப்படிப்பட்ட கல்யாணம் என்பதும் இருபாலார்களுடைய வாழ்க்கைச் சவுகரியத்திற்கு ஒத்துவரவில்லையானால், ரத்து செய்துவிடத் தக்கதே என்பதையும் விளக்க எழுதப்பட்டதாகும்.

அய்ந்தாவது அத்தியாயமாகிய ‘மறுமணம் தவறல்ல’ என்பதும், முன் அத்தியாயத்தை அனுசரித்தும் ஒருதரம் கல்யாணம் செய்தோர் மறுபடியும் கல்யாணம் செய்து கொண்டால், செய்துகொள்வது தவறு என்று சொல்வதைக் கண்டித்தும், கல்யாணம் என்பது முன் குறிப்பிட்டதுபோல ஆண் பெண் இருவர் வாழ்க்கை சவுகரியத்திற்கும். சந்தோசத்திற்கும் ஏற்றதே ஒழிய வேறில்லை என்றும், அது அப்படி இல்லாமல் போகுமாயின், ஒரு தடவை கல்யாணம் செய்துகொண்டோமே, இரண்டு பேரும் உயிருடன் இருக்கிறோமே; இனி எப்படி இதில் யாராவது ஒருவர் மறுமணம் செய்துகொள்வது என்று மயங்காமலும், இந்நிலையில் முன் மணம் செய்து கொண்ட பெண்ணின் கதியோ, அல்லது ஆணின் கதியோ என்ன ஆவது என்பதாய்க் கருதி ஒருவருக்கு அசவுகரியம் ஏற்படுமே என்பதற்காக ஒருவர் கஷ்டப்படுவது என்பதைக் கண்டிக்கவும், மறுமண முறையை இருவரும் கைக்கொண்டால் யாருக்கும் கஷ்டம் ஏற்படாது என்பதை வலியுறுத்தவும். இன்னின்ன சந்தர்ப்பங்களில் மறுமணம் செய்து கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் விளக்கவும் எழுதப்பட்டதாகும்.

ஆறாவது அத்தியாயமானது ‘விபச்சாரம்’ என்னும் தலைப்புக் கொண்ட அத்தியாயம் விபச்சாரம் என்னும் குற்றம் சுமத்தப்படுவதானது பெண்ணுக்கே உரியதாயிருக்கிறதே தவிர, அது உலக வழக்கில் ஆணுக்குச் சம்பந்தப்படுவதில்லை என்றும், இதனால் ஆண்கள் தாராளமாய் விபச்சாரம் செய்யவும். அதனால் பெண்களுக்குக் கஷ்டம். நஷ்டம். வியாதி, வாழ்க்கை இன்பமின்மை முதலியதுன்பங்கள்ஏற்படஇடமாகின்றதென்றும். விபச்சாரம் என்பது எந்தப் பொருளிலாவது குற்றமாகுமானால், அது இருபாலாருக்கும் சமமாய் இருக்கவேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தவே அநேக தத்துவ அனுபவ உண்மைகளைக் கொண்டு எழுதப்பட்டதாகும்.

ஏழாவது அத்தியாயமாகிய ‘விதவைகள் நிலைமை’ என்னும் தலைப்புக்கொண்ட அத்தியாயமானது பெண்கள் விதவைத் தன்மையால் அனுபவிக்கும் கொடுமையை எடுத்துக் காட்டவும். அவர்களுக்கு மறுமணம் செய்யவேண்டியது அவசியம் என்பதை வலியுறுத்தவும் எழுதப்பட்டதாகும்.

எட்டாவது அத்தியாயமாகிய ‘சொத்துரிமை’ என்னும் தலைப்புக் கொண்ட அத்தியாயமானது பெண்களுக்குச் சுதந்திரம் ஏற்பட வேண்டுமானால், அவர்கள் ஆண்களுடைய அடிமைகள் அல்லவென்றும், ஆண்களைப் போலவே வாழ்க்கையில் சகல துறைகளிலும் சம அந்தஸ்துடையவர்கள் என்று சொல்லப்பட வேண்டியவர்களானால், உலகச் செல்வங்களுக்கும். போக போக்கியங்களுக்கும் ஆண்களைப் போலவே பெண்களும் உடைமையாளராக வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தவும், பெற்றோர்களுடைய சொத்துகளுக்குப் பெண்களும் ஆண்களைப் போலவே பங்குபெற உரிமையுடையவர்கள் ஆக வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தவும் எழுதப்பட்டதாகும்.

ஒன்பதாவது, பத்தாவது அத்தியாயங்களாகிய ‘கர்ப்பத்தடை’ பெண்கள் விடுதலைக்கு ஆண்மை அழிய வேண்டும்’ என்கிற தலைப்புகளை முறையே கொண்ட அத்தியாயங்களானவை கர்ப்பத்தினாலும், பிள்ளைகளைப் பெறுவதனாலும் பெண்களுக்கு ஏற்படும் கஷ்டங்களையும். அடிமைத்தனங்களையும் எடுத்துக்காட்டவும். மற்றும் பிள்ளைகளை அதிகமாகப் பெறுவதனால் ஆண் - பெண் இவர்களுக்குள்ள கஷ்டங்களையும் எடுத்துக் காட்டுவதுடன், பெண்கள் நலத்துக்கு ஆண்களால் ஆண்கள் முயற்சியால் ஒரு நாளும் நன்மை ஏற்பட்டுவிடாது என்றும் பெண்கள் தங்களை ஆண்களுக்கு அடிமையாக இருக்கவே கடவுள் படைத்தார் என்பதாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் எண்ணத்தை அடியோடு விட்டுவிட்டு, தாங்களும் ஆண்களுக்குச் சமமானவர்கள் என்றும், எவ்விதத்திலும் தாழ்ந்தவர்கள் அல்ல என்றும் கருதிக் கொண்டு தங்களுக்குத் தாங்களே பாடுபட வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தவே எழுதப்பட்டவையாகும்.

ஆகவே இந்தப் புத்தகத்தில் கண்ட மேற்படி பத்து அத்தியாயங்களும் பெண்கள் எந்தெந்தக் காரணங்களால் அடிமைப்படுத்தப்பட்டார்கள் - அடிமையானார்கள் - அடிமைகளாக இருந்து வருகிறார்கள் என்பதை எடுத்துக் காட்டி. எந்தக் காரண காரியங்களால் அவர்கள் (பெண்கள்) அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுபட்டுச் சுதந்திர மக்களாக வாழமுடியும் என்பதை எடுத்துக்காட்டவுமான கருத்தை முக்கியமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டவையாகும்.

அன்றியும். இப்புத்தகக் கருத்துகள் இன்றைய நிலையில், எந்த மதத்திற்கும். எந்தத் தேச மக்களுக்கும். எந்த சமூகத்தாருக்கும் பயன்பட்டாக வேண்டும் என்பதே நமது கருத்தாகும். ஆதலால், இப்புத்தகத்தைப் பெண் மக்கள் மாத்திரம் அல்லாமல், பெண்களிடம் ஜீவகாருண்யமும். சமத்துவ உணர்ச்சியும் கொண்ட எல்லா ஆண் மக்களும் வாங்கிப் படித்துப் பார்த்துத் திருந்தவேண்டியது அவசியம் என்றே கருதுகிறோம்.

1.1.1942

தந்தை பெரியார்